

ต้องมีเป้าหมายไปนิพพาน

ยาม

ที่โลกขาดพระสัพพัญญูพุทธเจ้า โลกก็มีพระปัจเจก-
พุทธเจ้ามาเป็นเนื่อนาบุญทดแทน แต่พระปัจเจก-
พุทธเจ้าท่านไม่อบรมสั่งสอนใคร ตั้งผังอย่างเดียว

ฉะนั้น ตรวจตราดูให้ดี อธิษฐานอะไรบ้าง เพราะ ท่าน
จะยื่นหนึ่ง ๆ พออธิษฐานจบ เอวัง โหตุ ขอให้เป็นอย่างนั้น เป็น
ผังสำเร็จติดไปแล้ว

เพราะฉะนั้นถ้าทำบุญกับท่าน ใส่บาตรตักภัตตาหาร
ใส่ในบาตรท่าน ก็สาธุขอให้รวยๆ เป็นมหาเศรษฐีของโลก
ถ้าอธิษฐานแค่นั้น พอท่านปิดฝาบาตร เอวัง โหตุ แสดง
ว่าผังสำเร็จเกิดขึ้นแล้วนะ เหมือนมหาเศรษฐีของโลกบางคน
รวยได้ แต่ขาดนิพพานะ บัณฑิตโย โหตุ ไม่ได้มีมรรคผลนิพพาน
เป็นแก่นสาร รวยแบบไม่มีเป้าหมาย รวยฟรี แม้ทำเยอะ

ก็ได้น้อย ที่ถูก ต้องรวยแล้วเกิดในยุคที่มีพระพุทธศาสนาเกิดขึ้น แล้วได้ทำบุญในพระพุทธศาสนา นั่นเป็นการอธิษฐาน ล้อมคอกไว้ อย่างนี้นอกจากจะรวยแล้ว ยังมีปัญญา มีบุญคุ้ม ครองพาตัวเองไปสู่จุดหมายปลายทางได้

คำว่า นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ ขอให้เป็นปัจจัยได้ บรรลุมรรคผลนิพพาน เวลาทำบุญทุกครั้ง ขอให้ได้อานิสงส์ ตรงนี้ ตรงที่เป็นชนกกรรมมาเกิดในครรภ์มารดาผู้เป็นสัมมาทิฎฐิ ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เกื้อกูลต่อการบรรลุนิพพานทีเดียว

แต่ถ้าสาธุ ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่ข้าพเจ้าได้ทำในคราวนี้ ขอให้ข้าพเจ้าเป็นมหาเศรษฐี ซึ่งรวยจริง แต่ไปอยู่นอกเขตบุญสถาน หาทรัพย์ว่ายากแล้ว แต่การใช้ทรัพย์ให้เกิดประโยชน์สูงสุดอย่างเฉลียวฉลาด เกิดประโยชน์ในปัจจุบัน และได้ประโยชน์ไปถึงอนาคตอย่างสูงยิ่ง ตรงนี้ยากพอๆ กับการหาเงินแหละ

อย่าไปนึกว่ามีทรัพย์แล้วใช้ทรัพย์ แต่ไม่เกิดประโยชน์ ถ้าเกิดเป็นเศรษฐีเฉย ๆ ไม่ได้อธิษฐานล้อมไว้ ตายไปแล้ว สมบัติตกเป็นของทายาท ทายาทใช้ไม่เป็นอีก ก็อันตราย

เหมือนกัน นอกจากทรัพย์จะพินาศแล้ว ตายแล้วยังไปตกใน
อบายภูมิ

ดังนั้น ทุกครั้งที่เราทำบุญ เวลาจะอธิษฐานอะไรก็
แล้วแต่ อย่าลืม นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ

วันที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕